

אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא: לא שנו אלא בלקוחין וכמעשה שהיה, אבל שאולין לא.

ירושלמי (סוף ע"ז):

צריך להטביל לפי שיצאו ממומאת הגוי ונכנסו לקדושת ישראל... לא שנו אלא לוקח אבל שואל מותר...

שר"ע (יר"ד, ק"כ, ח):

השואל או שוכר כלי מהעו"ג, אינו טעון טבילה. אבל אם ישראל קנאו מהעובד כוכבים והשאילו לחבירו, טעון טבילה, שכבר נתחייב ביד הראשון.

רמ"א (יר"ד, ק"כ, טז; ע"פ הראשונים בסוגיה בע"ז עה):

ואם עבר והשתמש בכלי בלא טבילה, לא נאסר מה שנתמש בו, ויטבלנו עוד. (טור והפוסקים).

שר"ת אגרות משה (יר"ד ח"ג, כ"ב):

והאוכל במלון (האטעל) או במסעדה וכדומה שאין טובלין כליהם ונתנו לפניו חתיכות בשר וכדומה מונחות ע"ג כלי מתכות או זכוכית ואינן צריכות לעצם הכלי ואינן משתמשים בו לצורך אכילה אף שגם כלי שמשתמשים בו לדברים יבשים הם ג"כ נחשבים כלי סעודה וצריכין טבילה אבל כיון שאין המאכל נאסר יש להתיר בשעת הדחק ליטול משם בידים או בדבר שאי"צ טבילה ולאכול, אבל במקום שהמאכל צריך להכלי כגון מרק ומאכלים לחים אסור לאכול ממנו בלא טבילה שנחשבו ככלי סעודה מדצריך להם לצורך האכילה ובשעת האכילה.

מנחת שלמה (ח"ב סימן ס"ו):

לעניין אכילה בבתי מלון וכדומה בכלים שאינם טבולים, לא נראה מה שכתבו האחרונים להחשיבם ככלי סחורה, אולם, יש להקל בזה לפי מה שכתבנו שאיסור השתמשות אינו אלא מדרבנן, דאמרו לן אל תשתמש בכלי אלא תטבילו תחילה, ואם כן, כל זה כשיכול להטבילו... [אבל אם אינו יכול להטבילו] כיוון דרוצה לאכול ולשתות שרי ליה, וגם אפשר דאונן שפטור מן המצוות כמו שהוא אוכל בלא ברכה, כך מותר להשתמש בלא טבילה.

שר"ת בית אבי (סימן קט"ז. הרב יצחק ליעבעס):

נראה לי דבאורח, לא שייך לחייבו בטבילה, כיון דאין זה לא שאלה ולא שכירות דהכלי שייך לבעל הבית, והוא מכבד להאורח בהמאכל שבהכלי ואינו בגדר שאלה כלל, כיון שאין לו דין שואל או שוכר להתחייב באחריות על הכלי אם נשבר, לכן איך ייתכן לחייבו בטבילה?

